

Arrest

nr. 157 068 van 26 november 2015
in de zaak RvV X / VIII en X VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. POOLS, die loco advocaat E. POOLS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen dienen op 22 september 2010 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 15 september 2011 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op 9 december 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 71 615.

1.2. De verzoekende partijen dienen, samen met hun minderjarig kind, voor wie zij optreden in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers, op 30 december 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 19 september 2014 dient de eerste verzoekende partij een (derde) aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 10 oktober 2014 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde). Op 9 januari 2015 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Het beroep tot nietigverklaring, dat door beide verzoekende partijen werd ingesteld, wordt op 4 november 2015 door de Raad verworpen bij arrest nr. 156 036.

1.4. Op 2 februari 2015 wordt de aanvraag vermeld in punt 1.2. onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Het beroep tot nietigverklaring, ingesteld door de eerste verzoekende partij, wordt op 26 november 2015 door de Raad verworpen bij arrest nr. 157 065.

1.5. Op 2 februari 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoekende partij (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de eerste verzoekende partij op 17 februari 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven van deze beslissing gaan als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: F., M. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: B. (...)

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mijnheer toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

1.6. Op 2 februari 2015 wordt ten aanzien van de tweede verzoekende partij eveneens een beslissing genomen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Hun minderjarige dochter, F. S. wordt eveneens vermeld op deze beslissing. De tweede verzoekende partij neemt eveneens kennis van deze beslissing op 17 februari 2015. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“mevrouw:

Naam, voornaam: F., S. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: P. (...)

nationaliteit: Kosovo

Mevrouw is de wettelijke vertegenwoordigster van F. S. (...).

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten) die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mevrouw toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

2.2. Verzoekende partijen hebben op 17 maart 2015 twee afzonderlijke, doch identieke verzoekschriften ingediend die betrekking hebben op de beslissingen van 2 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Deze bestreden beslissingen zijn gestoeld op dezelfde motieven. In het belang van de goede rechtsbedeling is het derhalve aangewezen deze twee beroepen samen te behandelen en te berechten (RvS 25 april 1996, nr. 59.260; RvS 16 november 2005, nr. 151.356; RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

De zaken worden derhalve gevoegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. *In casu* stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat de verzoekende partijen de overtreden rechtsregel weliswaar niet uitdrukkelijk specificeren, maar op basis van de uiteenzetting van het middel is het zonder meer duidelijk dat de verzoekende partijen de schending aanhalen van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag betreffende de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Het middel wordt als volgt uiteengezet in de verzoekschriften:

“Op 8 september 2011 besliste de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in vijf arresten, nrs. 66.328 tot en met 66.332, dat een afgewezen asielzoeker die een vernietigingsberoep instelt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) het noodzakelijke belang daarbij heeft.

Verzoeker wenst schorsend hoger beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie d.d 02.02.2015 waarbij, in toepassing van art. 7, eerste lid van de Wet van 15 december 1980, verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten.

Verzoeker verwijst hiervoor naar een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 31/7/2008, nr. 14.731 waarin wordt beslist:

“Meer specifiek kunnen de politionele bevoegdheden op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet de administratieve overheid niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven. Een van die verplichtingen heeft betrekking op de bescherming van de rechten gewaarborgd door artikel 3 en 8 EVRM, die een directe werking hebben. De overheden zijn desgevallend gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten. Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van artikel 7 Vreemdelingenwet, wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt door en directe werking heeft in België. In een dergelijk geval, wanneer de eisende partij een beroep doet op fundamentele rechten op een precieze en gemotiveerde wijze, is de Raad bevoegd om de toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet, te weigeren.”

Ook de Raad van State kwam reeds tot deze beslissing in het arrest van 26 augustus 2010, nr. 206.948. In het arrest wijst de Raad van State erop dat er onder meer geen bevel mag gegeven worden als dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zoals artikel 3 EVRM.

Verzoeker lijdt aan een serieuze hartproblematiek. Om deze reden heeft hij ook reeds een aanvraag ingediend tot verblijf op basis van art. 9ter. Er werd in deze procedure een negatieve beslissing genomen doch hiertegen werd beroep ingesteld. Verzoeker heeft permanente opvolging nodig van een specialist en dient om de twee maanden opgenomen te worden. Indien verzoeker het land dient te verlaten zal hij niet langer de nodige behandeling kunnen krijgen waardoor zijn fysieke integriteit aangetast zal worden hetgeen een onmenselijke behandeling zou inhouden.

Verzoeker heeft ook verschillende familieleden en vrienden hier in België. Verzoeker verwijst naar art.8 EVRM en zijn recht op een privé, familie en gezinsleven. Indien verzoeker, na al die jaren, geen geldig verblijf krijgt in België wordt dit recht geschonden.

Verzoeker wijst daarbij ook naar de lange periode van verblijf in België. Verzoeker verblijft sinds juli 2010 in België. Hij heeft reeds verschillende procedures opgestart waardoor zijn verblijf telkens weer werd verlengd. Er werden twee asielprocedures opgestart die samen bijna 2 jaar duurde. Verder werden

er 2 procedures opgestart betreffende medische regularisatie conform art. 9ter, één voor verzoeker en één voor de echtgenote van verzoeker. In de procedure van verzoeker werd onlangs beroep aangetekend. Verzoeker is dus steeds in België verbleven met het oog op een positieve beslissing. Hij heeft hier ondertussen een leven opgebouwd. Hem nu terugsturen zou zeker een inbreuk maken op art. 8 EVRM.

Er werd geen rekening gehouden met bovenstaande feiten waardoor het bevel om het land te verlaten een schending inhoudt van art. 3 en 8 van het EVRM.

De beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie d.d. 02.02.015 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten dient dan ook te worden vernietigd."

3.2. Volgens verzoekende partijen houden de bestreden beslissingen een schending in van artikel 3 van het EVRM omdat er geen rekening werd gehouden met het feit dat eerste verzoekende partij lijdt aan een ernstige hartkwaal, die ertoe leidt dat zij een bepaalde behandeling nodig heeft die niet kan worden verkregen in het land van herkomst. Hierdoor zal haar fysieke integriteit worden aangetast, hetgeen een onmenselijke behandeling zou inhouden.

3.3. De Raad merkt op dat de bestreden bevelen gegeven werden nadat werd beschikt over de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is bepalend geweest voor de afgifte van de bestreden bevelen. Uit arrest nr. 157 065 van 26 november 2015, waarin het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis werd verworpen, zoals vermeld in punt 1.4, blijkt dat verzoekende partijen in deze aanvraag om verblijfsmachtiging melding hebben gemaakt van dezelfde medische elementen die werden aangehaald in de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van 19 september 2014. In voormeld arrest wordt verder opgemerkt dat de gemachtigde op 9 januari 2015 de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van eerste verzoekende partij ongegrond verklaarde onder verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 januari 2015, waaruit blijkt dat de noodzakelijk geachte zorg wel degelijk beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Kosovo. Daar bestreden bevelen werden genomen nadat werd beschikt over de aanvragen om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter en 9bis van de Vreemdelingenwet, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden bevelen wel degelijk rekening heeft gehouden met de aangehaalde medische problematiek.

Daarbij moet worden aangestipt dat het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, door de Raad op 4 november 2015 werd verworpen bij arrest nr. 156 036, zoals vermeld in punt 1.3. De beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, blijft aldus gehandhaafd, alsook de concrete motieven ervan.

3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

De Raad wijst erop dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoekende partijen om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat eerste verzoekende partij bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

In casu, waar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM verbonden is met de medische situatie van eerste verzoekende partij, wijst de Raad erop dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet

volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoekende partijen om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat eerste verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Verzoekende partijen verwijzen enkel naar de medische problematiek van eerste verzoekende partij, het gebrek aan behandeling in het land van herkomst en het feit dat een beroep tot nietigverklaring werd ingesteld tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard.

De Raad stelt vast dat de aangehaalde medische problematiek reeds door de gemachtigde, onder verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 januari 2015, werd beoordeeld en resulteerde in een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond werd verklaard. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze ongegrondheidsbeslissing werd door de Raad verworpen op 4 november 2015, zoals vermeld in punt 1.3. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 januari 2015 blijkt dat de noodzakelijk geachte zorg wel degelijk beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Kosovo. De Raad bevestigde in haar arrest van 4 november 2015 dat de medische zorgen kunnen worden bekomen in Kosovo. Daarbij stipte de Raad aan dat het feit dat in het land van herkomst het sociale bijstandstelsel of de gezondheidszorgen niet van hetzelfde niveau zouden zijn als in België, op zich nog niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM.

Met hun betoog tonen verzoekende partijen in het licht van deze elementen niet aan dat er *in casu* sprake is van een risico om in het land van herkomst een onmenselijke behandeling te ondergaan omdat eerste verzoekende partij niet de noodzakelijk zorg zou kunnen verkrijgen in haar land van herkomst.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Verzoekende partijen stippen aan dat zij in België verschillende familieleden en vrienden hebben en dat zij reeds een lange periode, sinds 2010, in België verblijven. Zij hebben hier reeds verschillende verblijfsprocedures opgestart. Verzoekende partijen zijn dus steeds in België verbleven met het oog op een positieve beslissing en zij hebben hier ondertussen een leven opgebouwd. Indien zij na al die jaren “geen geldig verblijf krijgen in België”, wordt hun recht op het leiden van een privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geschonden. Verzoekende partijen menen dat geen rekening werd gehouden met deze feiten zodat de bestreden bevelen een schending inhouden van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Er kan worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissingen werden genomen nadat over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – in het kader waarvan verzoekende partijen alle gronden voor hun verzoek hebben kunnen uiteenzetten – werd beschikt op 2 februari 2015, zoals blijkt uit punten 1.2. en 1.4. De drie beslissingen werden hen samen betekend.

In de beslissing van 2 februari 2015 die werd genomen naar aanleiding van de voormelde aanvraag werden alle door verzoekende partijen aan bod gebrachte elementen beoordeeld, en dit meer bijzonder in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er werd, met andere woorden, nagegaan of verzoekende partijen buitengewone omstandigheden hadden aangetoond die hen zouden toelaten om zijn aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in beginsel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Waar verzoekende partijen nu concreet verwijzen naar het feit dat zij reeds vele jaren in België wonen, hier zijn geïntegreerd en een gezins- en privéleven hebben, blijkt dat in de beslissing met betrekking tot

de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dienaangaande als volgt werd gemotiveerd :

“Er wordt eerst verwezen naar de duur van de asielprocedure en de duur van verblijf, maar beiden kunnen niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid omdat niet aangetoond wordt dat het om die reden onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn geworden om de procedure op te starten via de bevoegde consulaire of diplomatieke post. De duur van de asielprocedure dient bovendien gerelativeerd te worden. In België hebben betrokkenen 2 asielprocedures opgestart. De eerste asielprocedure nam ongeveer 6 maanden in beslag. De tweede asielprocedure duurde ongeveer 1 jaar en 3 maanden. De tweede asielprocedure werd afgesloten op 13.12.2011. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 20.12.2011. Verzoekers verkozen hun verblijf in België verder te zetten. Integratie en duur van verblijf kunnen evenmin ingeroepen worden als buitengewone omstandigheden. Het verblijf van betrokkenen werd enkel toegestaan omwille van de asielprocedures die zij indienden en voor de duur van de ontvankelijke aanvraag 9ter die uiteindelijk ongegrond was. Betrokkenen wisten dat indien zij op die basis geen verblijfskaart verkregen, zij terug dienden te keren naar het land van herkomst of een land waar ze kunnen verblijven.

Dat verzoekers kennis zouden hebben van 1 van de 3 landstalen, dat zij werkwilbig zijn en in eigen levensonderhoud zullen voorzien, dat zij een appartement huren en dat ze een vrienden- en kennissenkring opbouwden, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat betrokkenen de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoord worden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend, Betrokkenen kunnen alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoekers kunnen zich nog steeds laten bijstaan door hun advocaat.”

De gemachtigde heeft, met andere woorden, wel degelijk met deze elementen rekening gehouden, doch heeft geoordeeld dat deze niet van aard zijn om verzoekende partijen toe te laten hun aanvraag in België in te dienen. Daarbij heeft hij er nog uitdrukkelijk op gewezen dat de verzoekende partijen alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post en verzoekende partijen zich nog steeds kunnen laten bijstaan door hun advocaat.”

Het beroep dat door verzoekende partijen werd ingediend tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 157 065 van 26 november 2015.

In de mate, overigens, dat verzoekende partijen nog een schending van artikel 8 van het EVRM menen te zien in de afgifte van de bestreden beslissingen, kan nog worden verwezen naar het gestelde in het voormelde arrest, met name dat *“het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).(...)* Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij in haar aanvraag geen melding heeft gemaakt van een schending van haar privéleven in de zin van artikel 8 EVRM bij een terugkeer naar haar land van herkomst, stelt de Raad – gelet op het voorgaande – vast dat de gemachtigde in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangehaald, met name haar verblijf in België en de daaruit voortvloeiende integratie, en die zij in haar verzoekschrift kadert in haar privéleven in België. Hieruit blijkt een impliciete belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 EVRM. In het bijzonder werd nagegaan of het privéleven van de verzoekende partij, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Daarbij wordt benadrukt dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend. (...) De beoordeling van de gemachtigde in de bestreden beslissing ligt dan ook in lijn met de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. De verzoekende partij maakt met haar herhaling van de elementen uit de aanvraag niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen of dat in haar geval daar anders over moet

worden gedacht. Tenslotte vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie, hoewel niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, kunnen worden voorgelegd aan de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst. (...) De Raad stelt vast dat verzoekende partij de concrete motieven betreffende haar privéleven in België, zoals uitgedrukt in de bestreden beslissing, niet op ernstige wijze weerlegt. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan waarom de in de aanvraag aangehaalde elementen, die deel uitmaken van haar privéleven in België, een buitengewone omstandigheid uitmaken die het voor haar onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit haar land van herkomst in te dienen. Enige onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid in de beoordeling van de gemachtigde omtrent de aangehaalde elementen die deel uitmaken van het privéleven in België wordt aldus niet aangetoond. Voorts moet er op worden gewezen dat er in casu enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door gemachtigde ten gronde of het door verzoekende partij ingeroepen privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat ook in geen geval in de weg dat verzoekende partij de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM. (...) Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending van haar recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM met zich meebrengt, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat het verzoekschrift geen enkele toelichting bevat omtrent de personen met wie verzoekende partij precies een gezinsleven zou leiden. Evenmin wordt in het verzoekschrift uiteengezet hoe de terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou uitmaken van dit gezinsleven. Voor zover verzoekende partij verwijst naar haar kerngezin, met name haar echtgenote en haar minderjarige dochter, wijst de Raad erop dat uit de gegevens van het administratief dossier – zie ook punt 1.5. – blijkt dat aan deze personen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, zodat de eenheid van het gezin behouden blijft. De Raad ziet bijgevolg niet in, in welke mate de bestreden beslissing een schending inhoudt van haar recht op een gezinsleven zoals gewaarborgd in artikel 8 van het EVRM.”

In het licht van het bovengestelde tonen verzoekende partijen met hun enkele herhaling van de argumenten die reeds werden aangevoerd zowel in het kader van hun aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis als in het kader van het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing, niet aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de elementen zoals gevisieerd in artikel 8 van het EVRM.

Evenmin blijkt een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekende partijen enerzijds, die in se erin bestaan om hun gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Verzoekende partijen tonen niet aan dat de gemachtigde in strijd met artikel 8 EVRM heeft gehandeld door, nadat werd vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die hen verhinderen een verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen, de bestreden bevelen af te geven.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken nrs. X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES